

Mål T-321/01

Internationaler Hilfsfonds eV mot Europeiska gemenskapernas kommission

”Utvecklingssamarbete — Samfinansiering från gemenskapen av åtgärder som vidtas av icke-statliga organisationer — En icke-statlig organisation som inte är stödberättigad — Avslag på ansökan om samfinansiering”

Förstainstansrättens dom (tredje avdelningen) av den 18 september 2003 II - 3228

Sammanfattning av domen

1. *Talan om ogiltigförklaring — Talan mot ett beslut som bekräftar ett beslut mot vilket talan inte väckts inom fristen — Avvisning — Begreppet bekräftande beslut — Beslut avseende en ansökan om samfinansiering från gemenskapen som inlämnats av en icke-statlig organisation som bedriver utvecklingssamarbete — Omfattas inte (Artikel 230 EG)*

2. *Europeiska gemenskapernas budget — Budgetförordning — Samfinansiering från gemenskapen av åtgärder som genomförs i utvecklingsländer av icke-statliga organisationer — Kommissionens beslut att en organisation inte är berättigad till samfinansiering från gemenskapen — Organisationens framställande av nya argument för att visa att den är stödberättigad — Skyldighet för kommissionen att ompröva om organisationen är stödberättigad innan den avslår projekt som inlämnas därefter*
3. *Förfarande — Rättegångskostnader — Ersättningsgilla kostnader — Begrepp — Kostnader som härrör från förfarandet inför Europeiska ombudsmannen — Omfattas inte*
(Förstainstansrättens rättegångsregler, artikel 91 b)

1. En talan om ogiltigförklaring av ett beslut som enbart utgör en bekräftelse av ett tidigare beslut, som inte är omtvistat, kan inte tas upp till prövning. Ett beslut utgör enbart en bekräftelse av ett tidigare beslut om det inte innehåller någon ny omständighet jämfört med den tidigare rättsakten och det inte har föregåtts av en omprövning av den situation som adressaten för denna tidigare rättsakt befinner sig i.

berättigad till samfinansiering. Kommissionen kan visserligen hänvisa till andra, tidigare, beslut i det ifrågasatta beslutet, men inte desto mindre utgör detta ett självständigt beslut som i sig är tillräckligt och mot vilket talan följaktligen kan väckas.

(se punkterna 31–33)

När det är fråga om en ansökan om samfinansiering från gemenskapen av åtgärder som genomförs i utvecklingsländer av icke-statliga organisationer, är varje ansökan om samfinansiering självständig och skall prövas i sin helhet på grundval av innehållet i det enskilda fallet. Innan kommissionen fastställer huruvida en åtgärd, som föreslås i en ansökan om samfinansiering, skall ges ekonomiskt stöd, skall den följaktligen, för varje inlämnad ansökan, pröva huruvida sökanden uppfyller villkoren för att vara

2. Ett beslut av kommissionen att avslå två ansökningar om samfinansiering som inlämnats av en icke-statlig organisation som bedriver utvecklingssamarbete skall ogiltigförklaras när denna organisation framfört nya argument för att eventuellt kunna styrka att den var berättigad till samfinansiering från gemenskapen, och kommissionen, vid antagandet av beslutet, inte har prövat huruvida organisationen var stödberättigad på grundval av dessa nya uppgifter.

Kommissionens praxis — som innebär att när dess tjänstemän har fastställt att en icke-statlig organisation inte är berättigad till samfinansiering från gemenskapen så medför detta beslut automatiskt att projekt som därefter inlämnas av denna icke-statliga organisation avslås till dess den icke-statliga organisationen uppfyller kraven för stödberättigande — kan endast tillämpas i sådana fall då en icke-statlig organisation, efter det att kommissionen fastställt att den inte är berättigad till samfinansiering från gemenskapen, inte har inkommit med nya argument som talar för att den är stödberättigad. Om samma icke-statliga organisation, vid inlämnandet av en ny ansökan om samfinansiering, inkommer med nya argument för att visa att den är stödberättigad, skall nämligen kommissionen, med beaktande av dessa nya argument, på nytt pröva huruvida den icke-statliga organisationen är stödberättigad, och den kan således inte tillämpa förfarandet med automatiskt avslag.

(se punkterna 62, 64 och 70–71)

3. Det följer av artikel 91 b i förstainstansrättens rättegångsregler att de ersättningsgilla kostnaderna begränsas till att omfatta kostnader som dels har uppkommit i förfarandet vid förstainstansrätten, dels har varit nödvändiga för förfarandet. Även om ett omfattande juridiskt arbete i regel utförs under det förfarande som föregår handläggningen vid domstol, avses för övrigt med "förfarandet" i artikel 91 i rättegångsreglerna endast förfarandet vid förstainstansrätten, inte det föregående förfarandet. Därav följer att de kostnader som härrör från förfarandet inför Europeiska ombudsmannen inte skall anses vara nödvändiga kostnader i den mening som avses i artikel 91 b i rättegångsreglerna.

(se punkterna 78–81)